YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (ensimmäinen jaosto) 9 päivänä marraskuuta 1999 *

Asiassa T-114/99,

CSR Pampryl SA, Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka La Courneuve (Ranska), edustajanaan asianajaja Dominique Couturier-Heller, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Pierrot Schiltz, 4 rue Béatrix de Bourbon,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja José Luis Iglesias Buhigues ja oikeudellisen yksikön virkamies Xavier Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa kantaja vaatii tiettyjen nimitysten kirjaamisesta maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2081/92 säädettyyn "Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteriin" annetun asetuksen (EY) N:o 2400/96 liitteen täydentämisestä 19 päivänä helmikuuta 1999 annetun komission asetuksen (EY) N:o 378/1999 (EYVL L 46, s. 13) kumoamista siltä osin kuin asetuksessa on rekisteröity suojatuiksi alkuperänimityksiksi "Pays d'Auge" ja "Pays d'Auge-Cambremer",

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti B. Vesterdorf sekä tuomarit C. W. Bellamy ja M. Vilaras,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Tiettyjen nimitysten kirjaamisesta maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2081/92 (EYVL L 208, s. 1; jäljempänä asetus N:o 2081/92) 1 artiklassa säädetään alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen yhteisön laajuisesta suojasta, jota voivat saada tietyt maataloustuotteet ja elintarvikkeet.

2 Asetuksen N:o 2081/92 2 artiklan 2 kohdan a alakohdassa määritellään alkuperänimitys siten, että sillä tarkoitetaan alueen, määrätyn paikan tai erityistapauksissa maan nimeä, jota käytetään nimeämään maataloustuotetta tai elintarviketta, joka on peräisin kyseiseltä alueelta, kyseisestä määrätystä paikasta tai kyseisestä maasta ja jonka laatu tai ominaisuudet ovat olennaisesti tai yksinomaisesti maantieteellisen ympäristön, joka käsittää sen luonnon ja inhimilliset tekijät, ansiota ja jonka tuotanto, jalostus ja käsittely tapahtuu rajatulla maantieteellisellä alueella.

3 Kun maataloustuotteen tai elintarvikkeen nimitys rekisteröidään suojatuksi alkuperänimitykseksi (SAN), sen on täytettävä asetuksessa N:o 2081/92 mainitut edellytykset ja oltava asetuksen 4 artiklassa tarkoitetun eritelmän mukainen, jolloin se saa yhteisön laajuisen suojan.

4 17.3.1997 annetulla neuvoston asetuksella N:o 535/97 (EYVL L 83, s. 3) muutetun asetuksen N:o 2081/92 5—7 artiklassa säädetään rekisteröintimenettelystä, jossa ryhmittymällä — jolla tarkoitetaan saman maataloustuotteen tai elintarvikkeen tuottajista ja/tai jalostajista koostuvaa järjestöä — tai tietyin edellytyksin luonnollisella henkilöllä tai oikeushenkilöllä on oikeus hakea suojatuksi alkuperänimitykseksi tai maantieteelliseksi merkinnäksi rekisteröintiä maataloustuotteille tai elintarvikkeille, joita se tuottaa tai saa ja jotka ovat peräisin tietyltä maantieteelliseltä alueelta, kyseisen maantieteellisen alueen sijaintijäsenvaltiolta. Jäsenvaltio tutkii, onko hakemus oikeutettu, ja lähettää sen komissiolle, joka katsoessaan nimityksen täyttävän suojatuksi tulemisen edellytykset julkaisee Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 2 kohdassa mainitut tiedot.

5 Asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos komissiolle ei ilmoiteta yhtään väitettä 7 artiklan mukaisesti, nimitys kirjataan komission pitämään 'Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen

maantieteellisten merkintöjen rekisteri' -nimiseen rekisteriin, jossa on oltava kyseisten ryhmien ja valvontaelinten nimet."

6 Asetuksen N:o 2081/92 7 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna edellä mainitulla 17.3.1997 annetulla asetuksella N:o 535/97, säädetään seuraavaa:

"1. Kuuden kuukauden kuluessa 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta julkaisemisesta Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä jäsenvaltio voi tehdä väitteen rekisteröintiä vastaan.

2. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on huolehdittava siitä, että henkilöt, jotka voivat osoittaa, että heillä on asiassa laillinen taloudellinen etu valvottavanaan, saavat tutustua hakemukseen. Lisäksi jäsenvaltioissa vallitsevan tilanteen mukaisesti jäsenvaltiot voivat järjestää saman mahdollisuuden muille osapuolille, joilla on asiassa laillinen etu valvottavanaan.

3. Luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jota asia laillisesti koskee, voi tehdä väitteen ehdotettua rekisteröintiä vastaan lähettämällä asianmukaisesti perustellun ilmoituksen sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa hän asuu tai johon hän on sijoittautunut. Toimivaltaisen viranomaisen on toteutettava aiheelliset toimenpiteet ottaakseen säädetyssä määräajassa huomioon tällaiset huomautukset tai tällaisen väitteen.

4. Väite voidaan hyväksyä ainoastaan, jos siinä:

— osoitetaan, ettei 2 artiklassa tarkoitettuja edellytyksiä ole noudatettu;

— osoitetaan, että ehdotetun nimen rekisteröinti vaarantaisi kokonaan tai osittain samankaltaisen nimityksen tai tavaramerkin olemassaolon tai vähintään viiden vuoden ajan ennen 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua julkaisupäivää markkinoilla laillisesti olleiden tuotteiden olemassaolon;

— täsmennetään ominaisuudet, joista voidaan päätellä, että nimi, jonka rekisteröintiä on haettu, on luonteeltaan yleisnimi.

5. Jos väite voidaan 4 kohdan mukaisesti hyväksyä, komissio pyytää jäsenvaltioita, joita asia koskee, sopimaan asiasta keskenään kolmen kuukauden kuluessa sisäisten menettelyjensä mukaisesti. Jos:

a) sopimukseen päästään, asianomaisten jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikki tekijät, jotka mahdollistivat sopimukseen pääsemisen, sekä hakijan ja väitteen tekijän lausunnot. Jos 5 artiklan mukaisesti saadut tiedot eivät ole muuttuneet, komissio toimii 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Jos muutoksia on tehty, komissio aloittaa uudelleen 7 artiklassa säädetyn menettelyn;

b) sopimukseen ei päästä, komissio tekee päätöksen 15 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen ottaen huomioon perinteiset ja tarkasti noudatetut

käytännöt ja sekaannusten todennäköisyyden. Jos komissio päättää hyväksyä rekisteröinnin, se julkaisee 6 artiklan 4 kohdan mukaiset tiedot."

Kanteen perustana olevat tosiseikat

7 Kantaja tuottaa erilaisia siidereitä, joita se on markkinoinut vuodesta 1988 eri nimityksillä, jotka sisältävät merkinnän "Pays d'Auge".

8 Nimitys "Pays d'Auge" rekisteröitiin Ranskan hallituksen 19.3.1996 antamalla asetuksella kansallisella tasolla suojatuksi alkuperänimitykseksi. Kantaja vaati Ranskan Conseil d'Etat'ssa tämän asetuksen kumoamista sillä perusteella, että asetuksen N:o 2081/92 voimaantulon jälkeen Ranskan viranomaiset eivät enää olleet toimivaltaisia myöntämään asetuksella tällaista suojaa.

9 Ranskan hallitus lähetti kirjeessään 17.4.1997 komissiolle asetuksen N:o 2081/92 5 artiklan 5 kohdan nojalla nimitysten "Pays d'Auge" ja "Pays d'Auge-Cambremer" osalta SAN:ksi rekisteröintiä koskevan hakemuksen, jonka oli tehnyt Pays d'Auge -siiderien markkinoimiseksi perustettu yhdistys.

10 Hakemus julkaistiin asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti 18.4.1998 virallisessa lehdessä N:o C 120.

11 Kantaja ilmoitti kirjeessään 13.10.1998 Ranskan toimivaltaiselle viranomaiselle tekevänsä väitteen rekisteröintiä vastaan asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan nojalla ja vaati väitteensä lähettämistä komissiolle säädetyssä määräajassa eli 18.10.1998 mennessä. Kantajan mukaan rekisteröintihakemus oli asetuksen N:o 2081/92 2 artiklan vastainen sikäli, että se koskee tuotetta, joka ei ole millään tavoin omaleimainen edellytetyn tuotantomenetelmän osalta ja jonka osalta liitteenä olevassa eritelmässä määrätään kohtuuttoman rajattu tuotantomenetelmä.

12 Kantajan asianajaja lähetti väitteen jäljennöksen samana päivänä komissiolle.

13 Ranskan maatalous- ja kalastusministeriön tuotanto- ja kauppaosaston tuotanto- ja markkinayksikön päällikkö ilmoitti kirjeessään 16.10.1998 kantajalle, että tämän väite ei täyttänyt asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan mukaisia hyväksymisedellytyksiä, ja että sitä ei tämän vuoksi lähetettäisi komissiolle, koska sen perusteet oli jo otettu huomioon myönnettäessä suojaa kansallisella tasolla. Kantaja nosti 16.12.1998 Ranskan Conseil d'Etat'ssa kanteen päätöksen kumoamiseksi.

14 Komission maatalouspääosaston (PO VI) pääjohtaja ilmoitti kirjeellä ja telekopiolla 19.10.1998 Ranskan pysyvälle edustajalle Euroopan unionissa, että pääosasto oli saanut 13. ja 15.10.1998 kopiona kolme väitettä, jotka koskivat kyseistä rekisteröintihakemusta, joista yksi oli kantajan. Hän totesi, että mikäli kyseisten nimitysten rekisteröinti aiheuttaisi haittaa markkinoilla laillisesti

vähintään viisi vuotta 18.4.1998 mennessä olleelle merkille tai tuotteille, väitteet oli siirrettävä komissiolle mahdollisin Ranskan hallituksen huomautuksin varustettuna.

15 Ranskan toimivaltainen viranomainen vastasi 9.11.1998 kirjeessään, että se oli asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan nojalla pitänyt kyseisiä väitteitä perustelemattomina ja oli siksi päättänyt olla lähettämättä niitä komissiolle.

16 Komissio antoi 19.2.1999 tiettyjen nimitysten kirjaamisesta maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta annetussa neuvoston asetuksessa N:o 2081/92 säädettyyn "Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteriin" annetun asetuksen N:o 2400/96 liitteen täydentämisestä asetuksen N:o 378/1999 (EYVL L 46, s. 13; jäljempänä riidanalainen asetus). Asetuksen johdanto-osan kolmannen perustelukappaleen mukaan "komissiolle ei ole toimitettu yhtään asetuksen (ETY) N:o 2081/92 7 artiklassa tarkoitettua väitettä sen jälkeen, kun tämän asetuksen liitteessä esitetyt nimitykset julkaistiin Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä". Tämän vuoksi komissio katsoi, että nimitykset "Pays d'Auge" ja "Pays d'Auge-Cambremer" oli merkittävä suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteriin ja että niitä oli yhteisön tasolla suojattava tällaisina nimityksinä.

Asian käsittelyn vaiheet sekä asianosaisten vaatimukset

17 Esillä oleva kanne saapui ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 11.5.1999.

18 Työjärjestyksen 114 artiklan nojalla komissio esitti erillisellä asiakirjalla, joka saapui ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 5.7.1999, oikeudenkäyntiväitteen, jonka mukaan kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi.

19 Kantaja jätti 31.8.1999 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen kirjalliset huomautuksensa oikeudenkäyntiväitteen johdosta.

20 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää oikeudenkäyntiväitteen tai toissijaisesti käsittelee sen yhdessä pääasian kanssa;

— kumoaa riidanalaisen asetuksen siltä osin kuin siinä on rekisteröity nimitykset "Pays d'Auge" ja "Pays d'Auge-Cambremer";

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 Vastaaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta;

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

22 Ranskan hallitus toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 4.11.1999 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen vastaajan vaatimuksia.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

23 Komissio väittää, ettei kannetta voida ottaa tutkittavaksi, koska riidanalainen asetus on yleisesti sovellettava toimi, ettei kantaja ole muista erottuvassa tilanteessa ja että kantaja ei osallistu rekisteröintiasian käsittelyyn yhteisön tasolla.

24 Komission mukaan riidanalainen asetus ensinnäkin on perusasetuksen N:o 2081/92 tapaan EY 249 artiklassa tarkoitettu yleisesti pätevä toimi. Sitä ei sen mukaan ole osoitettu tietyille toimijoille, vaan kaikille tuottajille, jotka voivat saada hyväkseen kyseisen nimityksen, sekä kaikille niille, jotka ovat käyttäneet nimitystä mutta eivät enää täytä yhteisön säännöksissä asetettuja edellytyksiä. Koska kyseessä on siten normatiivinen toimi, kannetta ei vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan voida ottaa tutkittavaksi (asia 307/81, Alusuisse v. neuvosto ja komissio, tuomio 6.10.1982, Kok. 1982, s. 3463; asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149; asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003; asia T-482/93, Weber v. komissio, tuomio 10.7.1996, Kok. 1996, s. II-609; ks. erityisesti suojattua alkuperänimitystä ja maantieteellistä merkintää koskevien asetusten osalta asia T-109/97, Molkerei Grossbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, mää-

räys 15.9.1998, Kok. 1998, s. II-3533, 51 kohta ja asia T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR ja Confiserie du Tech v. komissio, määräys 26.3.1999, 28 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

25 Toiseksi komissio katsoo, ettei pelkkä se seikka, että kyseistä nimitystä on käytetty, merkitse sitä, että kantaja on kärsinyt haittaa riidanalaisen asetuksen takia ominaispiirteidensä vuoksi tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen vuoksi, joka erottaa kantajan kaikista muista. Tältä osin yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-309/89, Codorniu v. neuvosto (Kok. 1994, s. I-1853) 18.5.1994 antamassa tuomiossa noudatettua ratkaisua ei voida soveltaa tässä tapauksessa.

26 Kolmanneksi esillä oleva tapaus ei komission mielestä ole rinnastettavissa tilanteeseen asiassa 191/82, Fediol v. komissio (tuomio 4.10.1983, Kok. 1983, s. 2913). Tuossa tapauksessa nimittäin komissio kieltäytyi ryhtymästä tukien vastaiseen menettelyyn, josta oli säädetty yhteisön tasolla asianomaisessa säännöstössä, vaikka kyseisessä säännöstössä annettiin erikseen kullekin yhteisön yritykselle tai yritysten yhteenliittymälle useita menettelyä koskevia oikeuksia, kuten valitusoikeus ja oikeus siihen, että valitus tutkitaan, sekä oikeus saada eräitä tietoja. Nyt esillä olevassa tapauksessa taas asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan mukainen väitteen esittämistä koskeva menettely tapahtuu rekisteröintihakemuksen tutkinnan valmisteluvaiheen aikana sen jäsenvaltion toimivaltaisessa viranomaisessa, jossa väitteen tekijä asuu tai jonne se on sijoittautunut. Väitteen tekijällä on ainoastaan oikeus esittää huomautuksensa tälle viranomaiselle, jonka on vain "ot[ettava] säädetyssä määräajassa huomioon tällaiset huomautukset tai tällai[nen] väit[e]". Siinä tapauksessa, että väite voidaan "hyväksyä" — ilmaisu, joka tässä viittaa siihen, että se on perusteltu — niiden jäsenvaltioiden, joita asia koskee, on pyrittävä sopimaan asiasta ilman yksityisten oikeussubjektien osallistumista (ks. em. asia Molkerei Grossbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräyksen 60 kohta).

27 Komissio korostaa lisäksi, että vaikka asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan mukaan väitteen rekisteröintiä vastaan voi tehdä "luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jota asia laillisesti koskee", asetuksen johdanto-osan kolmannes-

satoista perustelukappaleessa tarkoitetaan nimenomaisesti "henkilöä, jota asia henkilökohtaisesti ja suoranaisesti koskee". Tämän EY 230 artiklaan pohjautuvan sanamuodon vuoksi väitteen hyväksymisen edellytyksiä olisi tulkittava suppeammin. Neuvoston asetuksella ei nimittäin voida laajentaa perustamissopimuksen mukaisia hyväksymisedellytyksiä.

28 Komissio huomauttaa myös, että vastuu siitä, että kantajan Ranskan toimivaltaiselle viranomaiselle tekemä väite päätettiin jättää välittämättä eteenpäin, kuuluu yksinomaan mainitulle viranomaiselle. Koska kyse on yksinomaan asianomaisen jäsenvaltion vastuulla olevasta, täysin sisäisestä menettelystä, kantajan olisi komission mukaan ollut valvottava oikeuksiaan kansallisessa tuomioistuimessa.

29 Komissio väittää vielä, että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan mukaan se ei voi ottaa huomioon muiden kuin jäsenvaltioiden toimittamia väitteitä, vaikka se katsookin, että jäsenvaltioiden on välitettävä sille kaikki artiklan 3 kohdan kaksi edellytystä täyttävät väitteet.

30 Kantaja katsoo, että riidanalainen asetus koskee sitä henkilökohtaisesti ja suoranaisesti.

31 Kantaja huomauttaa ensinnäkin, että sitä tutkimatta jättämisen perustetta, jota perustellaan mainitun asetuksen yleisellä luonteella, ei voida sellaisenaan soveltaa, koska kantaja on osoittanut kärsineensä haittaa asetuksen takia ominaispiirteidensä vuoksi tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen vuoksi, joka erottaa sen kaikista muista (em. asia Codorniu v. neuvosto).

32 Tämän jälkeen kantaja toteaa markkinoineensa siidereitä jo kauan nimityksellä "Pays d'Auge". Yhtiö sanoo tuottavansa yli miljoona pulloa vuodessa, mikä merkitsee sitä, että se on hallitsevassa asemassa muihin alueen valmistajiin nähden, joiden tuotanto on yhteensä vain 400 000 pulloa, kun kaikki merkit otetaan huomioon. Kantaja katsoo näin ollen olevansa erityisasemassa riidanalaisen asetuksen osalta, jossa kyseisen nimityksen käyttö varataan yksinoikeudeksi ryhmittymälle, johon se ei kuulu.

33 Kantaja väittää niin ikään, että henkilöt, jotka nimenomaisesti mainitaan siinä normatiivisessa toimessa, jonka puitteissa kiistanalainen asetus on annettu, tai itse asetuksessa, voivat lähtökohtaisesti nostaa kanteen asetuksen kumoamiseksi, mikäli ne ovat sellaisessa tosiasiallisessa tilanteessa, joka erottaa ne kaikista muista (asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197, 223; Kok. Ep. I, s. 181).

34 Kantaja toteaa, että asetuksen N:o 2081/92 johdanto-osan kolmannessatoista perustelukappaleessa todetaan, että "rekisteröintimenettelyssä olisi henkilölle, jota asia henkilökohtaisesti ja suoranaisesti koskee, annettava mahdollisuus valvoa oikeuksiaan tekemällä jäsenvaltion välityksellä komissiolle väite", ja asetuksen 7 artiklassa määritellään henkilöiksi, joita asia koskee, "henkilöt, jotka voivat osoittaa, että heillä on asiassa laillinen taloudellinen etu valvottavanaan" (2 kohta) sekä "luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jota asia laillisesti koskee" (3 kohta).

35 Kantajan mielestä tässä tapauksessa nimitysten "Pays d'Auge" ja "Pays d'Auge-Cambremer" rekisteröinti koskee sitä itseään laillisesti, koska sillä estetään yhtiötä jatkamasta siideriensä markkinointia nimityksellä "Pays d'Auge", vaikka sillä on hallitseva asema tältä alueelta peräisin olevan siiderin tuotannossa ja markkinoinnissa.

36 Kantaja katsoo tämän vuoksi, että oikeus nostaa kumoamiskanne yhteisöjen tuomioistuimessa on väistämätön seuraus sille näin annetusta oikeudesta osallistua hallinnolliseen menettelyyn. Kantaja vetoaa tältä osin asiassa T-135/96, UEAPME v. neuvosto, 17.6.1998 annettuun tuomioon (Kok. 1998, s. II-2335), jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin yhtiön mukaan katsoi, että oikeus osallistua normatiivisen toimen valmistelu- ja antoprosessiin yksilöi yksityisen oikeussubjektin, jota säädös silloin koskee kuten sitä, jolle se on osoitettu, minkä seurauksena yksityisellä oikeussubjektilla on oikeus vaatia tällainen säädös kumottavaksi.

37 Kantajan mielestä asian laita on näin varsinkin kun yhtiö ei ole voinut vedota oikeuksiinsa komission käsittelyssä, koska yhtiön Ranskan viranomaisille säännösten mukaisesti toimittamaa väitettä ei ollut lähetetty komissiolle, mikä on vastoin niitä menettelyllisiä takeita, jotka asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan mukaan nimenomaisesti yhtiölle kuuluvat (ks. em. asia Fediol v. komissio, s. 2935).

38 Siihen väitteeseen, jonka mukaan kantaja ei osallistu rekisteröintiasian käsittelyyn yhteisön tasolla, kantaja vastaa, että vastaajan omien väitteiden mukaan jäsenvaltion on lähetettävä komissiolle yksityisen oikeussubjektin tekemä väite eikä se voi esittää mitään arviota sen hyväksyttävyydestä. Siten yksityinen oikeussubjekti kyllä osallistuu käsittelyyn yhteisön tasolla ja sillä on oikeus saada asiansa tuomioistuimen ratkaistavaksi säännösten mukaisten menettelyllisten takeiden noudattamiseksi.

39 Kantaja toteaa vielä lopuksi, että esillä olevan kanteen tutkittavaksi ottaminen riippuu siitä, onko jokin kumoamiskanteen perusteista asian kannalta merkityksellinen, jolloin tutkimatta jättämistä koskeva oikeudenkäyntiväite on joka tapauksessa liitettävä käsiteltäväksi pääasian yhteydessä (asia C-142/95 P, Associazione agricoltori della provincia di Rovigo ym. v. komissio, tuomio 12.12.1996, Kok. 1996, s. I-6699).

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi

40 Työjärjestyksen 114 artiklan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi asianosaisen hakemuksesta antaa ratkaisunsa asian tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevan oikeudenkäyntiväitteen osalta ennen pääasian käsittelyä. Saman artiklan 3 kohdan mukaan hakemuksen jatkokäsittely on suullinen, jollei tuomioistuin toisin päätä. Tässä tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että sillä on asiakirjat tutkittuaan riittävästi tietoja, jotta se voi antaa ratkaisunsa hakemuksen osalta ilman suullista käsittelyä.

41 EY 230 artiklan neljännen kohdan mukaan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön asetuksen kumoamiseksi nostama kanne voidaan ottaa tutkittavaksi sillä edellytyksellä, että riidanalainen asetus on tosiasiassa päätös, joka koskee kyseistä henkilöä suoraan ja erikseen. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan se, onko kyseessä asetus vai päätös, on ratkaistava sen perusteella, onko kyseinen toimi yleisesti pätevä (em. asia Asocarne v. neuvosto, määräyksen 28 kohta ja em. asia CNPAAP v. neuvosto, määräyksen 33 kohta). Säädös on yleisesti pätevä, jos se soveltuu objektiivisesti määriteltyihin tapauksiin ja saa aikaan oikeusvaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määriteltyjen henkilöryhmien osalta (ks. em. asia Weber v. komissio, tuomion 55 kohta).

42 Tässä tapauksessa riidanalaisessa asetuksessa annetaan nimityksille "Pays d'Auge" ja "Pays d'Auge-Cambremer" muun muassa asetuksen N:o 2081/92 mukainen alkuperänimityssuoja; alkuperänimitys määritellään asetuksen 2 artiklan 2 kohdan a alakohdassa alueeksi, määrätyksi paikaksi tai erityistapauksissa maan nimeksi, jota käytetään nimeämään maataloustuotetta tai elintarviketta, joka on peräisin kyseiseltä alueelta, kyseisestä määrätystä paikasta tai kyseisestä maasta ja jonka laatu tai ominaisuudet ovat olennaisesti tai yksinomaisesti maantieteellisen ympäristön, joka käsittää sen luonnon ja inhimilliset tekijät, ansiota ja jonka tuotanto, jalostus ja käsittely tapahtuu rajatulla maantieteellisellä alueella. Kuten komissio on aivan oikein todennut, riidanalaisessa asetuksessa, jota ei ole osoitettu tietyille taloudellisille toimijoille, kuten kantajalle, annetaan kaikille yrityksille, joiden tuotteet täyttävät säädetyt maantie-

teelliset ja laatua koskevat vaatimukset, oikeus markkinoida niitä yhdellä edellä mainituista nimityksistä varustettuna ja kielletään kaikkia niitä, joiden tuotteet eivät täytä näitä kaikille tuottajille samoja edellytyksiä, käyttämästä nimitystä.

43 Tämä säännöstö on siten EY 249 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettu yleisesti pätevä toimi, mitä kantajakaan ei kiistä. Sitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tapauksiin ja se saa aikaan oikeudellisia vaikutuksia abstraktisti määriteltyjen henkilöryhmien osalta, eli kaikkien niiden yritysten osalta, jotka valmistavat sellaista tuotetta, jolla on objektiivisesti määritellyt ominaispiirteet (ks. em. asia Molkerei Grossbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio ja em. asia Biscuiterie-confiserie LOR ja Confiserie du Tech v. komissio).

44 Kuitenkaan ei ole poissuljettua, että luonteensa ja ulottuvuutensa puolesta normatiivinen säännös voisi koskea luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä erikseen, jos sillä vaikutetaan tämän asemaan tämän ominaispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen vuoksi, joka erottaa tämän toimijan kaikista muista ja yksilöi tämän samalla tavalla kuin sen, jolle päätös on osoitettu (ks. em. asia Codorniu v. neuvosto, 19 ja 20 kohta ja em. asia Weber v. komissio, 56 kohta).

45 Tältä osin kantaja huomauttaa, että se on käyttänyt Ranskassa jo useita vuosia nimitystä "Pays d'Auge" valmistamiensa siiderien markkinoinnissa, ja että sillä on hallitseva asema näillä markkinoilla. Tämän vuoksi se katsoo olevansa erityisasemassa riidanalaisen asetuksen kannalta, kuten kantaja edellä mainitussa asiassa Codorniu v. neuvosto.

46 Se seikka, että kantajalla on suuri osuus kyseisistä markkinoista, ei kuitenkaan riitä sellaisenaan erottamaan sitä kaikista muista talouden toimijoista, joita rii-

danalainen asetus koskee. Tältä osin on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan säädös voi olla soveltamisalaltaan yleinen ja siten luonteeltaan normatiivinen, vaikka olisikin mahdollista määrittää jollakin tarkkuudella niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin sitä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, mikäli on selvää, että soveltaminen perustuu, kuten tässä tapauksessa, kyseisessä toimenpiteessä sen tarkoitus huomioon ottaen määriteltyyn objektiiviseen oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen (ks. esim. asia 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt v. neuvosto, tuomio 11.7.1968, Kok. 1968, s. 595, sivuilla 605 ja 606; Kok. Ep. I, s. 349 ja asia T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto ym. v. komissio, määräys 29.6.1995, Kok. 1995, s. II-1941, 48 kohta).

47 Lisäksi em. asiassa Codorniu v. neuvosto kantajana oleva yritys ei voinut nimityksen käyttämisestä annetun normatiivisen säännöksen vuoksi käyttää graafista merkkiä, jonka se oli rekisteröinyt ja jota se oli käyttänyt jo kauan ennen riidanalaisen asetuksen antamista, jolloin se erottui selvästi muista taloudellisista toimijoista. Asiassa annetusta tuomiosta seuraa yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tulkinnan mukaan, että normatiivinen säännös voi koskea taloudellista toimijaa erikseen, mikäli se vaikuttaa tämän erityisiin oikeuksiin (em. asia Asocarne v. neuvosto, määräyksen 43 kohta; em. asia CNPAAP v. neuvosto, määräyksen 36 kohta; em. asia Weber v. komissio, tuomion 67 kohta ja asia T-100/94, Michailidis ym. v. komissio, määräys 15.9.1998, Kok. 1998, s. II-3115, 66 kohta).

48 Tässä tapauksessa kantaja ei kuitenkaan ole näyttänyt toteen eikä edes väittänyt, että maantieteellisen nimityksen käyttö, johon yhtiö vetoaa, johtuu vastaavasta erityisestä oikeudesta, jonka se olisi saanut kansallisella tai yhteisön tasolla ennen riidanalaisen asetuksen antamista ja jota asetus olisi edellä mainitun oikeuskäytännön nojalla loukannut.

49 Kantaja korostaa vielä olevansa asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu henkilö, jota asia "laillisesti koskee", ja että tämän mukaisesti yhtiö

on tehnyt väitteen kyseisen nimityksen rekisteröimistä vastaan lähettämällä asianmukaisesti perustellun ilmoituksen sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jonne se on sijoittautunut, ja että 7 artiklassa kantajalle nimenomaisesti annettuja menettelyllisiä takeita loukattiin, koska tätä ilmoitusta ei ollut toimitettu komissiolle. Kantajan mukaan jo näiden seikkojen perusteella kanne on otettava tutkittavaksi.

50 Tältä osin on huomattava, että normatiivisten toimenpiteiden valmisteluprosessi tai kyseiset toimenpiteet itsessään eivät yleisesti pätevinä toimenpiteinä edellytä yhteisön oikeuden yleisten oikeusperiaatteiden kuten oikeuden tulla kuulluksi nojalla kyseessä olevien henkilöiden osallistumista näiden säädösten antamiseen, koska niiden poliittisten tahojen, jotka antavat nämä säädökset, oletetaan edustavan näiden henkilöiden etuja (asia T-122/96, Federolio v. komissio, määräys 30.9.1997, Kok. 1997, s. II-1559, 75 kohta ja em. asia Molkerei Grossbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräyksen 60 kohta). Tämän vuoksi silloin kun menettelyllisiä oikeuksia ei ole nimenomaisesti taattu, olisi EY 230 artiklan sanamuodon ja tarkoituksen vastaista antaa jokaiselle yksityiselle oikeussubjektille, joka on ottanut osaa lainsäädäntötoimen valmisteluun, oikeus muutoksenhakuun tätä toimea vastaan (em. asia Asocarne v. neuvosto, määräyksen 40 kohta ja em. asia Molkerei Grossbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräyksen 68 kohta).

51 Esillä oleva kanne on siten otettava tutkittavaksi pelkästään asianosaisille asetuksessa N:o 2081/92 nimenomaisesti annettujen menettelyllisten takeiden vuoksi.

52 Asetuksen N:o 2081/92 mukaisessa väitemenettelyssä asianosaisille annetut menettelylliset takeet koskevat vain jäsenvaltioiden vastuuta eivätkä tarkoita, että komissio käyttäisi harkintavaltaa.

53 Asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 1 kohdassa annetaan siten vain jäsenvaltioille oikeus tehdä väite rekisteröintiä vastaan asiaa komissiossa käsiteltäessä. Vaikka

saman asetuksen 7 artiklan 3 kohdan mukaan myös kaikki luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt, joita asia koskee, voivat vastustaa rekisteröintiä, niiden on tehtävä tämä lähettämällä asianmukaisesti perusteltu ilmoitus sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa hän asuu tai johon hän on sijoittautunut. Säännöksessä ei velvoiteta jäsenvaltiota välittämään sille tehtyä ilmoitusta komissiolle, vaan ainoastaan ryhtymään tarvittaviin toimenpiteisiin ilmoituksen "ottamiseksi huomioon" säädetyssä määräajassa. Lisäksi vaikka asetuksen N:o 2081/92 johdanto-osan kolmannessatoista perustelukappaleessa todetaan, että "rekisteröintimenettelyssä olisi henkilölle, jota asia henkilökohtaisesti ja suoranaisesti koskee, annettava mahdollisuus valvoa oikeuksiaan tekemällä jäsenvaltion välityksellä komissiolle väite", ilmoitus tehdään "jäsenvaltion välityksellä". Asetuksen N:o 2081/92 7 artiklassa ei missään kohdin anneta komissiolle oikeutta ottaa huomioon jonkin muun tahon kuin jäsenvaltion tekemää ilmoitusta. Kun sitten on katsottu, että ilmoitus voidaan asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla hyväksyä, saman artiklan 5 kohdan mukaan komissio pyytää jäsenvaltioita, joita asia koskee, sopimaan asiasta keskenään ilman yksityisten oikeussubjektien osallistumista.

54 On lisättävä, että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan yksityisen oikeussubjektin vastustusoikeutta koskevat säännökset eroavat perusteellisesti polkumyynnin ja tukien alalla voimassa olevista säännöksistä, jotka ovat hyvin erityislaatuisia ja joissa annetaan joillekin taloudellisille toimijoille erityisasema siinä yhteisön tason menettelyssä, joka johtaa polkumyyntitullin tai tuen vastaisten toimenpiteiden määräämiseen (ks. em. asia Fediol, tuomion 16 ja 25 kohta). Tämän vuoksi tähän tuomioon viittaamisella ei ole merkitystä esillä olevassa asiassa.

55 Edellä todetusta seuraa, ettei asetuksessa N:o 2081/92 anneta yhteisön tasolla yksityisille oikeussubjekteille erityisiä menettelyllisiä takeita.

56 Lisäksi todettakoon, että vaikka oletettaisiinkin, että Ranskan toimivaltainen viranomainen olisi loukannut kantajan menettelyllisiä oikeuksia, kun se ei

välittänyt komissiolle rekisteröintiä vastaan esitettyä väitettä, tästä ei seuraa, että esillä oleva kanne pelkästään tämän vuoksi olisi otettava tutkittavaksi.

57 Yhteisöjen tuomioistuimilla ei nimittäin ole EY 230 artiklan mukaisen kumoamiskanteen yhteydessä toimivaltaa ratkaista kansallisen viranomaisen toteuttaman toimen lainmukaisuutta, vaikka kyseinen toimi toteutettaisiinkin osana yhteisön säädöksenantomenettelyä, koska kansallisten viranomaisten ja yhteisön toimielinten välisen tätä alaa koskevan toimivallan jaon perusteella on selvää, että kansallisen viranomaisen toteuttama toimi on yhteisön säädöksiä antavaa elintä sitova ja että annettavan yhteisön säädöksen sanamuoto näin ollen määräytyy sen mukaan (ks. päätöksentekoa koskevan menettelyn osalta asia C-97/91, Oleificio Borelli v. komissio, tuomio 3.12.1992, Kok. 1992, s. I-6313, 9 ja 10 kohta).

58 Näin on asian laita silloin kun toimivaltainen kansallinen viranomainen päättää olla välittämättä yksityisen oikeussubjektin sille asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan mukaisesti lähettämää ilmoitusta komissiolle. Edellä todetusta (ks. edellä 53 kohta) nimittäin seuraa, että kyseinen päätös sitoo komissiota eikä tämä voi ottaa huomioon jonkin muun tahon kuin jäsenvaltion tekemää ilmoitusta.

59 Jollei asian mahdollisesta EY 226 artiklan mukaisesta käsittelystä yhteisöjen tuomioistuimessa muuta johdu, on yksinomaan kansallisten tuomioistuinten

asiana, tarvittaessa yhteisöjen tuomioistuimelle esittämänsä ennakkoratkaisupyynnön perusteella, päättää kyseisen kansallisen toimen lainmukaisuudesta (ks. em. asia Borelli v. komissio, tuomion 13 kohta) sekä asianomaisen jäsenvaltion mahdollisesta vastuusta siinä tapauksessa, että toimen väitetään aiheuttaneen vahinkoa.

60 Tältä osin on huomattava, että kantaja valitti Ranskan toimivaltaisen viranomaisen päätöksestä jättää ilmoitus välittämättä komissiolle Ranskan Conseil d'Etat'han ja että kantaja vaati 21.6.1999 komissiota nostamaan EY 226 artiklan mukaisen, jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen Ranskan tasavaltaa vastaan sillä perusteella, että tämä oli edellä mainitulla päätöksellä rikkonut asetuksen N:o 2081/92 7 artiklaa.

61 Edellä todetusta seuraa, että riidanalainen asetus ei koske kantajaa EY 230 artiklassa tarkoitetulla tavalla erikseen ja että kannetta ei siten voida ottaa tutkittavaksi.

62 Näin ollen Ranskan tasavallan väliintulohakemuksen osalta ei ole tarpeen antaa ratkaisua.

Oikeudenkäyntikulut

63 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat kuitenkin omista oikeudenkäyntikuluistaan. Koska kantaja on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Kanne jätetään tutkimatta.**

2) **Ranskan tasavallan väliintulohakemuksen osalta ei ole tarpeen antaa ratkaisua.**

3) **Kantaja velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.**

4) **Väliintulohakemuksen tekijä vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Annettiin Luxemburgissa 9 päivänä marraskuuta 1999.

H. Jung — kirjaaja

B. Vesterdorf — presidentti